

K. 573/1252

Debreczen 1871. october 23^{an},

Mélyen tisztelt uram!

Kiszórom magamat azon eshetőségnek, hogy
kegyed előtt solakodó alhalmaslan em,
bernel fogok felszünni. Nem szeret
völa. Ugyonon szajlja, hogy kiser,
sem meg talán burgalmamat nem
fogja ily erös biralat alá venni.

A „Dalia's idök” befejezésére völa
barótságom kegyedre 1870^k évi június
Okáról kelt levelemben fölkerüi;
ezen lépés megtételére jogosítva erös,
tem magamat kegyednek még 1858.
május 11^{en} Nagy-Röösön kelt nagy,
becsü levele követhetében, melyet
értelek,

ésdekeltségem súlbersülésével hozzám
insekum' méltóságoson.

Mint később észreemre esett, azon
időben Kegyed Carlstadtban volt von,
gáls egészségére helyreállítására végzett;
a miért is azt kell hinned, hogy
ez utóbbi levelen nem jutsok kérei,
hez.

Bowasson meg, hogy annyi kö",
mérték elfoglaltatása közepett meg
én is, talán nevesvígcs burgalman,
ban, szerkelem, és kívónatilag körlöm
azon utóbbi levelemben önök" iné,
Kess kérdésemet, illetőleg kéresem,
met:

"A Dalia's idők IV^h és talán
utolsó énckés közrebowasson-e?

és ha

és ha igen, hol látom az napvilágot?
mert én, mint látható, nagyon érde-
kelvén magamat, mindenütt kutattam,
de sehhol nyomára nem akadtam?

Csak pár szóban kérek felvilágosítást,
és meggyőztetését arra nézve, nem ne-
hezsel-e ezen találatdívém, mert ha
recherchéim valóban volna magamra
és jobban fájna, mint nélkülözése a
remek műveltség beféréseimé. —

Özönle
Vincze Viktor

